»Han burde være med til det Bryllup,« sagde Moderen. »Bliver han borte, laver Signe en god Historie, det kan Du være sikker paa.«

»Vi faae at vente paa ham saa længe gjørligt er,« svarede Ragnhild, men Tanken var ikke ved Gildet, hun skulde til.

Hun havde fæstet Fætterens Gave i Kjolen, men før hun traadte ind til Ingebjørn, tog hun den atter af, det tyktes hende bedre ikke at bære slig Stads; hun puttede den ned i Lommen sin for senere at gjemme den bedre. —

Signe var fager, dog manglede hun Brudens skjønneste Smykke, sand Lykke. Der var en Rastløshed over hende, som var hun ikke enig med sig selv, og endog hendes »Ja« for Alteret lød som en Protest. Det følte Alle, dog Ragnhild mest, og det gjorde hende ondt for Legesøsteren, som ved Guds Alter havde taget Afsked med Lykken — der hvor Andre bleve viet til den. Men da Vielsen var til Ende, var Uroen ovre, nu var hun den rigeste Gaardmands Kone der i Bygden, og var der Sorg i Hjertet, vidste hun at gjemme den bort for Alle.

Det var saa trangt i den varme Stuen. Ungdommen længtede efter Solskin i den frie Luft, det var bedre at lege tilfjelds i Skogen end dandse i Storstuen, og da Ungdommen var borte, fulgte de Gamle efter, det var saa ensligt at sidde indendørs, naar En vidste der var Moro derude. Og Legen gik, og Lystigheden var paa det Høieste, kun Ragnhild sad ene paa en Træstub og saae paa. Det var som hun var ugleseet af Alle; Ingen talte til hende, og sagde hun et Ord, saa blev det kort besvaret. Hun sad og kvalte Graaden, at Ingen skulde see, hvor hvor ondt det gjorde hende, hun skjønnede nok, at hun var bleven ilde omtalt i Bygden, men Gud i Himmelen vidste jo, at hun var uskyldig, saa fik det at være, hvad Menneskene troede, naar blot »han« ikke vilde troe noget Slet om hende.

Signe lod til at være den Gladeste iblandt de Glade, hun tog de smukke Guldnaale af sit Kjoleliv og lagde dem paa en Træstub tæt ved Ragnhild.

»Den, som først bryder den øverste Gren af det Rognebærtræ, som staaer paa Huldrebakken, skal have de smukke Guldnaale mine, men jeg vil selv løbe med til Maals, jeg forstaaer at bruge Benene mine.«

Ordene vare neppe ude af hendes Mund, før alle de Unge fløi afsted, og de Gamle fulgte langsomt efter for at see paa. Kun Ragnhild blev usavnet og uændset siddende. Vemodig saae hun efter den glade Ungdom; hun længtes efter Glæden, hun ogsaa. Men lidt efter lidt blev Tanken mere indadvendt, hun saae ikke ud efter de Andre, men tænkte paa sin egen glædeløse Fremtid. Det var neppe hun lagde Mærke til to næsvise Skjerer, som hoppede tæt omkring hende og lagde Hovedet paa Siden for bedre at see paa hende. Tilsidst svandt Alt hen i Mørke og hun græd høit, da blev hun vækket af høi Latter og glade Stemmer, hun tørrede Øinene sine og vendte Ansigtet bort, at Ingen skulde see, hun havde graatet.

»Du turde nok vove Guldnaalen din, Du vidste Du havde de letteste Ben af os Alle, nu have vi løbet os Pusten bort og alligevel beholder Du Naalen selv.«

»Nu har jeg vundet den for anden Gang; første Gang fulgte Ola Høgnes med.«

»Og Gaarden hans faaer Du ikke at glemme,« sagde en af Jenterne.

»Det er nok det bedste af Handelen, tænker jeg,« sagde en anden.

Signe bed sig i Læben, men svarede rask:

»Saa skjønner I nok jeg fik see at vinde den tilbage, han Ola havde ikke seet blidt til mig, var den givet bort.«

Hun gik hen til Træstubben for at tage Naalen, men saae sig forundret om, da den var borte.

»Hvem har taget Naalene mine?« spurgte hun, og uvilkaarlig faldt hendes Øie paa Ragnhild; denne rev sig med Magt ud af det Drømmeri, der tyngede hende og saae sig om.

»Har Du mistet Naalene dine?«

»Mistet kan neppe være det rette Ord; Naalene kan vel ikke være borte, siden kun Du blev tilbage ved dem.«

»Lod Du dem da ligge her, da Du gik bort?« spurgte Ragnhild.

»Vel gjorde jeg det, det saae I da Alle.«

»Saa maa jo Naalene findes,« svarede Ragnhild, og Blodet foer hende varmt til Hovedet.

»Det mener jeg med. Kors, hvor Du er rød, Du skulde vel ikke af en Hændelse vide, hvor de ere blevne af?«

»Hvor skulde jeg vide, hvor de ere blevne af? Jeg har siddet hele Tiden og drømt her paa Stubben.«

»Kanske Du fik drømt Dig Naalene til!«

»Jeg skjønner ikke hvad Du mener,« sagde Ragnhild rolig, skjøndt Hjertet bankede, som skulde det sprænges.

»Hvad jeg skjønner er, at jeg troede, at Du dog idetmindste var ærlig, om end din letfærdige Opførsel burde have varnet mig imod Dig.«

Ragnhild pressede Læberne sammen for at tilbageholde det Skrig, som med Magt vilde bane sig Vei.

»Jeg tænker Du har sagt nogle Ord for mange, Signe; Du faaer tage dem tilbage, før vi To forlade Pletten her.«

»Giv mig mine Naale, saa faaer Du gaae med Fred, men have dem vil jeg, det kan Du være stødt paa.«

Ragnhild reiste sig stolt i Veiret.

»Saa Du mener, at jeg har taget Naalene!« og hun saae sig om i Kredsen, som vilde hun see, om der var Nogen, som troede sligt.

Men Alle vege ræd tilbage for hende; kun Ingebjørn gjorde et Skridt frem over, men i det Samme sagde Ola Høgnes:

»Vend Lommen hendes, saa faaer vi see, om hun har dem.«

»For Skam at gjøre slikt!« sagde Ingebjørn.

»Vend Lommen, vend Lommen!« lød det fra alle Kanter; men Ragnhild lod maalløs Hovedet synke og hviskede:

»Jeg er fortabt!«

Hvor sagte Ordene end lode, saa naaede de dog Ingebjørns Øren, og hun trak sig hurtig tilbage iblandt de Andre, men Signe gik rask frem og tog Tag i Lommen. Det første, som kom tilsyne, var to skinnende Guldnaale, sammenlænket med en Kjæde.

»Jeg vidste det nok, hun havde dem!« sagde Signe triumferende.

»Hun havde dem!« gjentog Ingebjørn som et Klagesuk.

Et Øieblik stod Ragnhild som tilintetgjort, derpaa reiste Modet sig, og hun saae sig kjækt om iblandt Mængden.

»Saa sandt der er en Gud til, er Naalene mine, saa sandt I vil, jeg skal troe paa hans Retfærdighed, saa maae I troe mine Ord!«

Signe lo høit.

»Der skulde en stærk Tro til slikt; nei, Jenta min, Du faaer gaae for den Du er.«

»Jeg har levet i Maaneder i Huset hos hver af Eder,« henvendte hun sig til de Ældre, »og I maae kjende mig — er der slet Ingen, som vil sige god for mig, findes ikke En iblandt saa Mange, som tør sige: »Det har Ragnhild aldrig gjort!«

Den Ene saae forlegen paa den Anden, men Ingen vovede at hæve sin Stemme for den Anklagede, da slog Signe en høi Latter op, men standsede midt i den, thi en Mand banede sig Vei med sin Bøsse igjennem Krattet og stod Stunden efter ved hendes Side.

»Det har Ragnhild aldrig gjort!« sagde han med fast og høi Stemme.

Ragnhild foldede Hænderne og hviskede:

»Han frelste Troen!«

Signe blev blussende rød og kunde i det første Øieblik ikke faae et Ord frem, og ingen Anden vovede at tale, men Ingebjørns Hjerte stod næsten stille af Skræk, hun vidste ikke hvad Sønnen hendes nu vilde gjøre.

»Jeg tænker Du skjønner ikke hvad Du siger god for, Thorstein,« sagde Signe og gik tæt ind paa ham.

»Jeg skjønner saa Meget, at Ragnhild intet Slet har gjort! Fortæl mig, Ragnhild, hvad der er skeet.«

Ragnhild stod lænet op imod et Grantræ saa bleg som et Lig; hun gjorde ikke et Skridt fremover, men sagde saa rolig, hun formaaede:

»Signe havde to Naale lig disse, dem lovede hun til den, som først kunde plukke Bær af Rognebærtræet hist ovre, det lader til, hun lod Naalene ligge paa Stubben der, Alle løb efter Bærrene, kun jeg blev her, og da de kom tilbage, vare Naalene borte.«

»Blev Du ganske alene tilbage?« spurgte Thorstein.

»Ganske alene!«

»Hvad bestilte Du?«

»Jeg troer nok, jeg drømte.«

»Var Du sovnet ind?«

»Det var jeg ikke, men jeg tænkte nok.«

»Kan Du ikke huske, at Du saae Noget i din Nærhed?«

»Jo, der var to Skjerer, som kom mig ganske nær; men saa faldt jeg hen i Tanker og saae Intet mere.«

»To Skjerer, siger Du! Saa tænker jeg vi have fundet Tyvene.«

»Det var nok det Letteste, at gjøre Fuglene til Tyve!« udbrød Signe.

Thorstein kastede et foragteligt Blik paa hende, men svarede ikke; saae saa op i Træernes Toppe, som vilde han søge Tyven der. Med Et skvat det i ham, han gik et Stykke frem over, og Alle fulgte ham paa Ragnhild nær, hun stod endnu op imod Træet. Da de havde gaaet et Stykke op over, standsede Thorstein, lagde Bøssen til Kinden og skød; det gav et Knæk i Træet og alle Øine rettedes didop. En stor Skjererede hang imellem to Grene i et Furutræ; den ene Gren havde Thorsteins Skud knækket, og Reden hang og svaiede deroppe. Hurtig ladede han atter Bøssen, og Stunden efter laa Skjerereden paa Fjeldet ved Thorsteins Fødder. Alle trængte sig om Reden, og det Første, som mødte deres Øine, var de glimrende Naale. Thorstein tog dem ud af Reden og gav dem til Signe.

»Jeg tænker, at dette er Dig en Lære for Fremtiden. Den Sorg, din letsindige Beskyldning har bragt idag, kan Aar ikke læge.«

Men Signes Hovmod var svundet, og hun begyndte at graate, og Alle gik de tause tilbage til Ragnhild.

»Saa var det nok Skjeren alligevel, som var Tyven, Naalene fandt vi i Reden.«

Ragnhild trykkede Hænderne fast imod Brystet og brast i Graad.

»Graat ikke, Barnet mit! Jeg veed nok, at der er Mangt og Meget En siger om Dig nu i Bygden, men det er saa vist Løgn, som Beskyldningen nys var. Sladder har altid en rum Vei for sig og mange villige Tjenere til at rydde den; men hvor raskt den end løber, kommer Sandheden dog sikkrest til Maalet. Og for at vise, at jeg mener, hvad jeg siger, vil jeg gjentage det Tilbud, som jeg gjorde Dig igaar, og som Du Intet vilde høre om: Vil Du blive Kone min og flytte ind med Hæder paa Nordhøi, saa vil jeg ikke raade Nogen til at tale ilde om Dig da?«

Ragnhild slap Træet, som hun havde støttet sig til, og traadte rolig frem.

»Tak, Thorstein, for Tilbudet! Det var stort og ædelt, og ikke saa skal Du troe, at det er Hjertet mit, som siger Nei. Ja, hvad saa hele Bygden vil sige dertil, saa vil jeg aabent bekjende, at jeg har haft Dig kjær fra den Stund, Du frelste Livet mit, saa kjær, at mit Hjerte og min Tanke kun kunde rumme Dig, og naar jeg nu forlader Bygden med Søskendebarnet mit, er det ikke fordi jeg elsker Spanien, thi med Kjærlighed til Dig blev jeg norsk i Hjertet, men fordi jeg ikke kan bære at være nær ved Dig og dog saa langt ifra Dig; thi aldrig skal det fattige Bygdebarn blive din Kone, det har jeg svoret paa.«

»Saa han er dit Søskendebarn, han!« sagde Thorstein; alt Andet var bruset sporløst forbi ham.

Da traadte Signes Morfar frem og sagde:

»Vi har Alle haft stor Uret imod Dig, Barnet mit, og Signe mest, derfor vil jeg nu sige Dig, at er det kun Penge, som skiller Dig fra ham Thorstein, saa skal nok den Ting blive greiet. Alle Gaardmænd her i Bygden ere Fædre dine, vi skal nok give Barnet vor en ordentlig Medgift, tænker jeg.

Ragnhild reiste sig stolt i Veiret og svarede:

»Tak for Tilbudet, Thrond! Men havde jeg ingen Far til at forsvare mig, vil jeg saa vist heller ingen have til at give mig Penge.«

Thorstein rakte Ragnhild Haanden — »Du tiltrænger ingen Medgift, Du, vi tar Dig med Tak uden den; hvad mener Du, Mor?«

Ingebjørn havde kæmpet en Kamp med sig selv, og nys før Sønnen talte var den kæmpet tilende; derfor traadte hun frem med freidigt Blik og tog Ragnhild i Favn.

»Paa Nordhøi skal Du være velkommen, ikke alene hos Sønnen min, men ogsaa hos Mor hans.«

Da skjulte Ragnhild sit blussende Ansigt ved Ingebjørns Bryst og hviskede: »Jeg kan ikke! Jeg har svoret det.«

Da hun løftede Hovedet op igjen, stod Alfonso Cortez og Skolelæreren tæt ved dem. Ragnhild skjælvede, men sagde med fast Stemme:

»Der er han! Jeg har lovet at følge ham.« Saa gik hun ham rask imøde og sagde: »Saa faaer Du tage mig med Dig og ikke blive vond, om Sjælen min blir tilbage i Bygden her.«

Cortez greb hendes Hænder og saae kjærligt paa hende.

»Troer Du jeg er saa ond, jeg? Tak din gamle trofaste Ven, Skolelæreren her, han har fortalt mig Alt; han indsaae, at skulde Du reise bort herfra, saa vilde dit Hjerte briste, og da han troede, Du var en fattig Jente, lovede han at sørge for Dig saa længe han levede, ifald han fik Lov at beholde Dig. Nu vilde Tilfældet, at jeg hørte Slutten paa Talen her, og jeg tænker Du kan blive lykkelig endnu.«

Ragnhild svarede ikke, men saae undrende paa Søskendebarnet.

»Seer Du, Ragnhild, din Fader brugte ikke mange Penge i Livet, derfor efterlod han Dig saa mange flere ved sin Død; Du arver et stort Skib og mange tusinde Pjastre, saa Du seer den hellige Jomfru har beskyttet Dig, selv i Kjætternes Land.